Předloha celovečerního filmu Lucy Guadagnina
Podle scénáře Davida Kajganiche
V hlavních rolích Taylor Russell, Timothée Chalamet a Mark Rylance

Camille DeAngelis

DO MORKU KOSTÍ

TEMNÁ ROMANCE

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

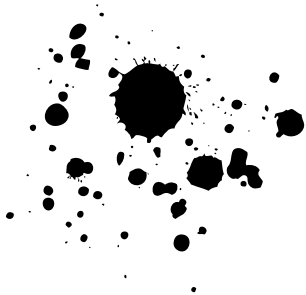

Camille DeAngelis

DO MORKU KOSTÍ

Camille DeAngelis

DO MORKU KOSTÍ

Přeloženo z anglického originálu Bones & All vydaného nakladatelstvím St. Martin's Publishing Group v roce 2015 v New Yorku.

Bones & All
Text Copyright © 2015 by Camille DeAngelis
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Motion Picture Artwork © 2023 Metro-Goldwyn-Mayer Pictures Inc.

Translation copyright © Dana Chodilová, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz,
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8912. publikaci

Překlad Dana Chodilová
Odpovědný redaktor Jakub Laxar
Jazyková úprava Martina Weberová
Korektura Veronika Konvalinková
Grafická úprava, sazba a návrh obálky Ondřej Mikulecký
První vydání, Praha 2023
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-1864-4 (ePub)
ISBN 978-80-247-1825-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-3965-1 (print)

Pro Kate Garrickovou

Jednoho dne se probudím, zjistím,
že mě obestavěli bludištěm, a uleví se mi.

Penny Wilsonová nehorázně toužila po vlastním dítěti. Aspoň si to myslím, protože ačkoli mě měla hlídat jenom hodinu a půl, nezdravě si mě zamilovala. Zřejmě mi broukala ukolébavku, laskala každý můj drobný prstíček, líbala mě na tvářičky a hladila po hlavě, foukala mi do vlásků jako do chmýří pampelišek. Zuby jsem už měla, ale byla jsem moc malá na to, abych spolykala kosti, takže když se máma vrátila domů, našla je na hromádce na koberci v obývacím pokoji.

Když mě s Penny Wilsonovou nechávala, měla chůva ještě obličej. Je mi jasné, že se máma rozječela, každý by ječel. Později se mi svěřila s tím, že si myslela, že se ta chuděra stala obětí nějakého satanistického kultu. Na předměstí zažila mnohem divnější věci.

Kult v tom prsty neměl. Kdyby ano, unesl by mě a prováděl by se mnou příšerné věci. Jenže já v klidu spala na zemi vedle hromady kostí, na tvářičkách mi zasychaly slzy a kolem pusinky krev. Už tehdy jsem sama sebe nenáviděla. Sice si na nic z toho nepamatuju, ale vím, že to tak bylo.

Máma si musela všimnout dupaček nacucaných krví i zaschlých rudých šmouh na mém obličejíku, ale přesto jako by nic z toho doopravdy *neviděla*. Stejně mi sáhla do pusinky – matky

jsou nejodvážnější stvoření ze všech a ta moje především – a objevila mi mezi dásněmi cosi tvrdého. Vytáhla tu věc a prohlédla si ji. Bylo to kladívko, kůstka ze středního ucha Penny Wilsonové.

Penny žila v našem činžáku, hned na druhé straně dvora. Bydlela sama a vykonávala příležitostné práce, celé dny tedy nikomu nechyběla. Tehdy poprvé jsme se musely sebrat a rychle zmizet jinam. Často uvažuju, jestli mámu někdy napadlo, jak se v tom během let zdokonalila. Při posledním stěhování nás sbalila za rovných dvanáct minut.

Nedávno jsem se jí na Penny Wilsonovou zeptala: *Jak vypadala? Odkud byla? Jak byla stará? Četla hodně? Byla milá?* Seděly jsme zrovna v autě, nemířily jsme však do dalšího města. Kdykoli jsem něco provedla, nikdy jsme o tom poté nemluvily.

„Proč to všechno chceš vědět, Maren?“ povzdechla si máma a promnula si palcem a ukazováčkem oči.

„Prostě chci.“

„Byla blond. Dlouhé světlé vlasy, vždycky je nosila rozpuštěné. Byla ještě mladá – mladší, než jsem byla já –, ale podle mě neměla moc přátel. Byla dost tichá.“ Pak se mámin hlas zadrhl na vzpomínce, o kterou nestála. „Pamatuju si, jak se rozzářila, když jsem ji požádala, jestli by tě ten den mohla pohlídat.“ Zatvářila se naštvaně a hřbetem ruky si setřela slzy. „Vidíš? Nemá cenu o tomhle přemýšlet, když to nemůžeš změnit. Co se stalo, stalo se.“

Chvilku jsem uvažovala. „Mami?“

„No?“

„Co jsi udělala s kostmi?“

S odpovědí si dala načas, až jsem myslela, že neodpoví vůbec. Měly jsme koneckonců ten kufřík, který jsme pořád vláčely s sebou

a já ho nikdy neviděla otevřený. Nakonec řekla: „Jsou věci, které ti nikdy neprozradím, i kdyby ses na ně ptala bůhvíkolikrát."

Máma na mě byla laskavá. Nikdy nepoužila obrat *to, co jsi udělala* nebo *to, co jsi*.

Máma mě opustila. Vstala ještě za tmy, sbalila si pár věcí, sedla do auta a odjela. Už mě neměla ráda. Mohla bych jí něco vyčítat, i kdyby mě nemilovala nikdy?

Občas ráno, když jsme byly na nějakém místě tak dlouho, že už jsme začínaly zapomínat, mě probouzela písničkou ze *Zpívání v dešti*.

„Dobré ráno, dobré rááánо! Celou noc jsme strávili povídáním..."

Jenomže její zpěv vždycky zněl trochu smutně.

Třicátého května, v den mých šestnáctých narozenin, mě taky probudila písničkou. Byla sobota a naplánovaly jsme si den plný zábavy. Objala jsem polštář a zeptala se jí: „Proč vždycky takhle zpíváš?"

Roztáhla závěsy. Pozorovala jsem ji, jak zavírá oči a usmívá se do světla. „Jak to myslíš?"

„Jako kdyby sis radši šla lehnout v nějakou rozumnou hodinu."

Rozesmála se, plácla sebou do nohou postele a pohladila mi koleno pod dekou. „Všechno nejlepší, Maren." Takhle šťastnou jsem ji dlouho neviděla.

Nad palačinkami s čokoládovým sypáním jsem sáhla do dárkové tašky a vylovila z ní velkou knihu – *Pána prstenů*, tři svazky v jednom – a dárkovou kartu do knihkupectví Barnes & Noble. Tam jsme strávily skoro celý den. Večer mě vzala do italské restaurace, *opravdové* italské restaurace, číšníci a kuchař tam

mezi sebou mluvili svým mateřským jazykem, na stěnách visely staré černobílé rodinné fotky a polévka minestrone člověka zasytila na pár dní dopředu.

Vládlo tam přítmí a já si budu navždycky pamatovat, jak světlo z červeného skleněného svícnu poblikávalo na mámině tváři, když si zvedala lžíci ke rtům. Bavily jsme se o tom, jak to jde ve škole, jak to jde v práci. Mluvily jsme o mé vysoké: co bych ráda studovala, čím chci být. Dorazila úhledná krychlička tiramisu se svíčkou uprostřed a všichni číšníci mi zazpívali italsky: *Buon compleanno a te*.

Pak mě máma vzala na poslední představení do kina, na *Titanic*, a já se na tři hodiny ztratila v příběhu stejně jako ve svých milovaných knihách. Byla jsem krásná a statečná, hodná lásky a přežití, štěstí a vzpomínání. V opravdovém životě jsem nic z toho neměla, ale v příjemném přítmí toho omšelého starého sálu jsem nevnímala, že to nikdy mít nebudu.

Nakonec jsem se zhroutila do postele, vyčerpaná a spokojená, protože mě ráno čekalo hodování na zbytcích a čtení nové knížky. Jenže když jsem se probudila, vládlo v bytě divné ticho a nevoněla tam káva. Něco bylo špatně.

Prošla jsem halou a na kuchyňském stole našla lístek:

Jsem pořád tvoje máma a mám tě ráda, ale už nemůžu dál.

Nemohla přece odejít. Nemohla. Jak by mi to mohla udělat?

Shlédla jsem si na ruce, obrátila je dlaněmi nahoru, dlaněmi dolů, připadalo mi, jako by mi nepatřily. Všechno se mi zdálo cizí: židle, kam jsem se svezla, stůl, na který jsem si položila čelo, okno, ze kterého jsem hleděla ven. Dokonce i moje máma.

Nechápala jsem to. Tu špatnost jsem neprovedla už víc než šest měsíců. Máma si zvykla v nové práci a v tomhle bytě se nám líbilo. Vůbec mi to nedávalo smysl.

Rozběhla jsem se do její ložnice a našla postel povlečenou. Nechala tam i další věci. Přečtené paperbacky na nočním stolku. Skoro prázdné lahvičky šamponu a krému na ruce v koupelně. Pár blůzek, těch ne úplně nejhezčích, dál viselo ve skříni na laciných drátěných ramínkách, jaká dávají v čistírně. Tyhle věci jsme nechávaly na místě, vždycky když jsme se stěhovaly, jenže tentokrát máma nechala na místě i mě.

Celá rozechvělá jsem se vrátila do kuchyně a znovu si přečetla její vzkaz. Nevím, jestli se dá číst mezi řádky, když je napsaná jenom jedna věta, ale já z ní vyčetla všechno, co máma nesdělila přímo:

Nemůžu tě už chránit, Maren, když bych spíš měla chránit zbytek světa před tebou.

Kdybys jen věděla, kolikrát jsem uvažovala, že tě udám, nechám tě zavřít, abys to už nemohla provést znova…

Kdybys jen věděla, jak se nenávidím za to, že jsem tě přivedla na svět…

Věděla jsem to.

Mělo mi to dojít, když mě vzala na narozeniny ven. Bylo to tak výjimečné, že to muselo být to poslední, co jsme dělaly společně. Naplánovala si to.

Vždycky jsem pro ni byla jenom zátěž. Zátěž a noční můra. Celou dobu dělala to, co dělala, protože se mě bála.

Bylo mi divně. Zvonilo mi v uších, jak se stává, když je moc velké ticho. Jenže mně připadalo, jako bych tiskla hlavu

k rozhoupanému kostelnímu zvonu. Pak jsem si všimla, že na stole leží ještě něco, tlustá bílá obálka. Nemusela jsem ji ani otvírat, věděla jsem, že jsou v ní peníze. Zvedal se mi žaludek. Vstala jsem a vypotácela se z kuchyně.

Vlezla jsem si do postele, zavrtala se pod deku a schoulila se do klubíčka. Nevěděla jsem, co jiného dělat. Chtěla jsem to zaspat, probudit se a najít všechno tak, jak to bylo, ale víte, jak to chodí, když se zoufale snažíte usnout. Když zoufale *něco* chcete.

Zbytek dne mi uplynul jako v mlze. *Pána prstenů* jsem ani neotevřela, nepřečetla jsem ani slovo kromě mámina vzkazu. Později jsem zase vstala a bloumala po domě. Bylo mi zle na to, abych vůbec uvažovala, že něco sním, a když se setmělo, šla jsem si lehnout a převalovala se celé hodiny. Nechtělo se mi žít. Co mě čeká za život?

Nedokázala jsem v tom prázdném bytě usnout. Nemohla jsem ani brečet, protože mi máma nenechala nic, nad čím bych mohla plakat. Všechno, co milovala, si vzala s sebou.

Penny Wilsonová byla moje první a poslední chůva. Od té doby mě máma nechávala ve školce, kde byli přetížení a málo placení zaměstnanci a kde nehrozilo, že si mě někdo oblíbí.

Celé roky se nic nepřihodilo. Byla jsem vzorné dítě, tiché, nenápadné a zvídavé, a máma časem přesvědčila sama sebe, že jsem tu hroznou věc vlastně neudělala. Vzpomínky se dokážou zkreslit, proměnit se v pravdu, se kterou se žije snáz. *Byl* to satanský kult. Zavraždil mou chůvu, vykoupal mě v krvi a dal mi tu kůstku na žužlání. Nebyla to moje vina – já to nebyla. Nejsem zrůda.

Takže když mi bylo osm, poslala mě máma na letní tábor. Bylo to zařízeno tak, že kluci a holky bydleli ve srubech na protějších

březích jezera. I v jídelně jsme sedávali odděleně a málokdy jsme si mohli hrát společně. Děvčata vyráběla přívěsky ke klíčům a náramky přátelství v kroužku ručních prací a později jsme se učily, jak nadělat dříví na podpal a postavit táborák, i když se po setmění nikdy žádný nezapálil. Spaly jsme na palandách, osm holek v jednom srubu, a každý večer nám vedoucí oddílu zkontrolovala hlavy, jestli jsme nechytily klíště.

Každé dopoledne jsme plavaly v jezeře, dokonce i když se nebe zatáhlo a voda byla studená a kalná. Ostatní holky se brodily jen do pasu, netečně postávaly na mělčině a čekaly, až se ozve zvonění k obědu.

Ale já byla dobrá plavkyně. Ve studené temné vodě mi bylo fajn. Někdy večer jsem dokonce šla spát v plavkách. Jednou ráno jsem se rozhodla přeplavat jezero až na stranu ke klukům, jenom abych si dokázala, že to zvládnu. A tak jsem plavala a plavala, vychutnávala si, jak ruce a nohy projíždějí osvěžující vodou, a jen matně jsem vnímala, že na mě plavčík píská, abych se vrátila.

Dala jsem si pauzu, abych se podívala, jak daleko jsem se dostala, a v tu chvíli jsem ho uviděla. Musel mít v plánu to samé co já, dostat se na druhou stranu. „Čau," zavolal na mě.

„Čau," odpověděla jsem.

Zastavili jsme se, šlapali vodu a jen se na sebe dívali. Nad hlavami se nám sbíraly mraky, každou chvíli se měl spustit déšť. Plavčíci na obou stranách horečně pískali. Připlavali jsme k sobě trochu blíž, až jsme se mohli natáhnout a dotknout se špičkami prstů. Měl zářivě zrzavé vlasy a víc pih než kdo jiný – byl tak pihovatý, že skoro nebyla vidět bledá kůže pod nimi. Spiklenecky se na mě zašklebil, jako bychom se už znali a domluvili si tohle rande uprostřed jezera, kam se nikomu nechtělo.

Ohlédla jsem se přes rameno. „Asi máme malér.“

„Když tu zůstanem navždycky, tak ne.“

Usmála jsem se. „Tak dobře plavat neumím.“

„Ukážu ti, jak se udržet na vodě klidně celý hodiny. Musíš se akorát uvolnit a vypnout mozek. Vidíš?“ Položil se do vody, ponořil uši pod hladinu. Byl z něj vidět jen obličej, obrácený k nebi, kde mělo svítit slunko.

„Ty se nikdy neunavíš?“ zeptala jsem se hlasitě, aby mě slyšel.

Zvedl hlavu a vytřepal si vodu z uší. „Ne.“

A tak jsem to zkusila. Byli jsme teď blízko, tak blízko, že se natáhl a dotkl se mojí ruky. Zase jsem zvedla hlavu z vody a zasmála se, zabubnovala mu špičkami prstů po paži. „Já vím,“ kývl. „Jsem hrozně pihatej.“

Plavčíci na obou březích dál pískali – slyšela jsem to i s ušima pod hladinou –, ale bylo nám jasné, že neskočí do jezera a neodvlečou nás zpátky. Ani jim se do té vody nechtělo.

Nemám tušení, jak dlouho jsme tam zůstali, ale nemohlo to být tak dlouho, jak si pamatuju. Stát se to někomu jinému, říkalo by se tomu první setkání s dětskou láskou.

Jmenoval se Luke a v následujících dnech si našel cestu, jak se ke mně dostat. Dvakrát mi nechal vzkaz na polštáři a jednou po obědě mě zavedl dozadu za tělocvičnu a pod paží měl krabici od bot. Našli jsme si schovávačku a on sundal víko a předvedl mi svou sbírku krunýřů cikád. „Našel jsem je v křoví,“ svěřil mi svoje veliké tajemství. „Je to exoskelet. Jednou za život je shazují. Není to super?“ Vytáhl jednu cikádu z krabice a nacpal si ji do pusy.

„Jsou moc dobrý,“ zamumlal mezi žvýkáním. „Proč se tak ksichtíš?“

„Neksichtím."

„Ale jo. Nebuď taková holčičí." Vytáhl další. „Tumáš, zkus to." *Křup, křup.* „Musím u večeře čmajznout solničku, se solí budou ještě lepší."

Položil mi krunýř na dlaň a já se na něj podívala. Kdesi vzadu v hlavě mi v tu chvíli problesklo: O věcech, které nejsou určené k jídlu, bych něco věděla.

Pak se ozvala píšťalka, svolávající k odpolednímu programu. Hodila jsem cikádu zpátky do krabice a utekla jsem.

Ten večer jsem našla pod polštářem třetí vzkaz. První dva zněly, jako by se představoval novému dopisovacímu kamarádovi: *Jmenuju se Luke Vanderwall, jsem ze Springfieldu v Delaware + mám 2 mladší sestry, tady v táboře Ameewagan jsem potřetí + mám to tu moc rád. A jsem rád, že jsi tady. Teď mám někoho, s kým si můžu zaplavat, i když se to nesmí...*

Nejnovější vzkaz byl krátký. *Sejdeme se venku v jedenáct*, stálo v něm + *půjdem spolu ven* + *zažijem velký dobrodružství*.

Ten večer jsem si nechala pod pyžamem plavky. Ležela jsem v posteli, dokud jsem neslyšela, jak všichni pravidelně oddechují, pak jsem otevřela síťové dveře a vyklouzla ze srubu. Už tam byl, stál hned za kaluží světla na verandě. Sešla jsem po špičkách dolů a on mě vzal za ruku a táhl mě do tmy. „Jdeme," zašeptal.

„Nemůžu." *Neměla bych.*

„Jasně že můžeš. Pojď! Chci ti něco ukázat." Ruku v ruce jsme škobrtali kolem tělocvičny do chlapeckého tábora. Po pár minutách jsem uviděla mezi stromy sruby, ale brzy mě od nich odtáhl hlouběji do tmy.

Les byl živý, toho jsem si za dne nikdy nevšimla. Nad stromy visel srpek měsíce, vysílal právě tolik světla, aby bylo vidět

na cestu, kolem se vznášely světlušky a blýskaly zlatozelenými světýlky. Uvažovala jsem, co si tím asi navzájem říkají. Foukal noční vánek, tak chladný a čerstvý, až jsem si představovala, že ten příjemně čistý vzduch vydechují borovice. Les hučel neviditelným orchestrem cikád, sov a žab.

Zachytila jsem závan kouře, jako by se pálilo dřevo. Před táborem, ale ne daleko, měl někdo táborák. „Dal bych si buřta," ozval se Luke toužebně. Hned potom jsem zahlédla, jak se před námi něco blýská, ale když jsme se přiblížili, viděla jsem, že to není oheň.

V lese byl postavený rudý stan, osvětlený zevnitř. Nebyl to pořádný stan – takový ten s kovovými tyčemi a zipem, jaký koupíte v obchodě – a tím to celé působilo ještě záhadněji. Našel někde červenou celtu a přehodil ji přes prádelní šňůru nataženou mezi dvěma stromy. Chvíli jsem jen stála a obdivovala to. Mohla jsem si představovat, že je to kouzelný stan, do kterého vejdu a ocitnu se přímo uprostřed marockého tržiště.

„Tos udělal ty?"

„Jo," potvrdil. „Pro tebe."

Tohle bylo poprvé, co jsem si uvědomila ten pocit. Stála jsem ve tmě, nadechla jsem se teplého nočního vzduchu a zjistila, že Lukea vnímám až po špínu mezi prsty. Pořád ještě trochu páchl po jezeře, vlhkosti a shnilých vajíčkách. Po večeři si nevyčistil zuby a pokaždé, když vydechl, cítila jsem chilli z hamburgerů.

Zaplavilo mě to, až jsem se roztřásla: ten hlad, ta jistota. O Penny Wilsonové jsem nevěděla nic. Jen jsem tušila, že když jsem byla malá, provedla jsem něco hrozného, a že mi hrozí, že to udělám znova. Lukeův stan sice nebyl kouzelný, ale já si byla jistá, že jeden z nás už z něj nevyleze.